

begge Iderhjørnerne lægger Noget til; Waadnet skal bruges snart paa et og snart paa et andet Sted. Det er klart, at naar man lægger saa stor en Vægt paa Waadnet, at det lille Anker ikke kan holde Waaden, naar Waadnet drages, men Waaden vil drages henimod Waadnet, det kommer man let til. Jeg veed nok, at man siger, at jeg skal have sagt, og at det staar i Rigsdagstidende, at Ankeret skal slæbe bagester Waadnet, men det er en Misforstaaelse. Jeg har set det for ofte, til at jeg ikke skulde vide, at det er til Waaden, Ankeret er heftet. Det kan gjerne være, at jeg er kommen til at bruge dette Udtryk, men det er som sagt en Misforstaaelse. Jeg vil advare imod, at man her giver sig Lurt overfor hinanden i høitrvædende Udtryk. Jeg tror, at de, der have den modsatte Opfattelse af Forslagsstillerne, have ligesaa godt alle Fiskeres Interesse for Die som de. Vi se ikke paa det enkelte Sted eller den enkelte Slags Fiskere. Vi se ikke alene paa Malevaadsfiskerne, fordi vi vide, at der findes andre Fiskere end disse, og som ere fortrængte fra deres Fiskeplads, fordi Malevaadsfiskerne fordrive de Andre. Vi vide jo godt, at der er mange af de Gamle, der have vanskeligt ved at tjene deres Brød, de kunne ikke saaledes seile ud om Matten og fiske med Malevaad, det kan man ikke forlange af dem, og de ere derfor henviste til et lettere Fiskeri. Vi have imidlertid et lige saa aabent Die for den humane Side af Sagen som det ærede Medlem. Det ærede Medlem vilde slaa fast, at vi herved ville gjøre dem brødløse paa disse Egne. Ja, i Forhold til den Længde, som de have at seile, vilde vi saa gjøre Mange brødløse, navnlig dem, der bo omkring Aalborg, som skulle ud Vest for Vøgstør Grund, ligesom ogsaa dem, der bo ved Hjarbæk, og som skulle ud i den store Bredning forbi Virksund. Gjøre vi den Gne Uret, gjøre vi ogsaa den Anden Uret, men jeg anerkjender ikke, at vi have gjort Noget Uret. Derfor tog vi ogsaa den Bestemmelse, at de kunde seile ud og ind hver Dag, saa meget de vilde. Malefiskeriet foregaar jo mest om Matten, Fiskerne seile i Reglen ud for Aften og komme hjem før Morgenstunden. Det vidste vi allerede i Fjor, og den Gang vilde vi ikke gjøre dem brødløse, men fordi vi ikke ønskede at genere dem, foreslog vi tillige, at det ikke skulde være forbudt i paatrængende Tilfælde at seile igjennem om Matten. Jeg veed altsaa ikke, med hvilken Berettigelse det ærede Medlem kan sige, at vi ville forbyde dem at fiske. Jeg skal slutte med at sige, at gjøre vi disse brødløse, gjøre vi Mange brødløse ved Limfjorden.

Sagt: Jeg skal i Anledning af den ærede sidste Talers Udtalelser sige den lille Berigtigelse til, at naar han siger, at jeg har beskyldt ham for, at han ikke skulde have Die for den humane Side af denne Fiskerilov, saa er det en Misforstaaelse af mine Ord. Jeg har kun sagt, at han ikke rigtig har havt Die for Betydningen af det Spørgsmaal om Krit Havn. Det ærede Medlem veed meget godt, at jeg har støttet ham og anerkjendt hans Fortjenester af Fiskerisagen ligesom ogsaa den Smødekønnen, som han har viist til alle Sider, hvorved han har bidraget meget til, at der er kommet et saa godt Resultat. Det er meget langt fra, at jeg har miskjendt hans Bestræbelser i denne Retning, fordi jeg mener, at han paa et enkelt Punkt ikke har havt Die for det, som vi Andre mene, vil kunne have stor Betydning. Det skulde ikke foranledige til at tale om store Ord, naar vi have sagt, at Fiskeriloven udsætter Folk for at dø af Sult, eller til at sige Noget om, at det Samme siger andre Folk ogsaa. Jeg bryder mig ikke om, hvad man siger, men jeg bryder mig om, hvad man kan se med sine egne Øjne, hvad Enhver, der vil, kan se, og jeg vil spørge, hvilken Erhvervsvei kan man paavise paa det Sted uden netop Fiskeri. I andre Fiskeridistrikter er der dog for det Meste noget Opland med mere eller mindre frugtbar produktiv Jord, hvor man har nogle Midler til at skaffe sig Føden, men her kan man ikke vise dem nogen anden Erhvervsvei, ikke nogen som helst. Det nøgne Sand, som Stormen fra Kyusten har ført ind paa Landet, bedækker den Grund, hvor paa Fiskerne bo. Det forekommer mig, at man her godt kan bruge Ordet „dø af Sult“, thi de have intet Andet at vælge imellem end at dø af Sult eller at komme paa Fattigvæsenet. Det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Seth), der talte i samme Retning som jeg, pegede paa, at de unge, raske Folk kunde søge ud paa Havet, hvor de kunde have Livet og undertiden sætte det til. Ja, det er meget rigtigt, men han glemte, at selve Havet i Uger, ja selv i Maanedes ad Gangen, er lukket, og i den Tid kunne de altsaa ikke have Livet. Med den vestlig Baalandsvind kunde de jo ikke gaa paa Havet uden at risikere at sætte Livet til, og saa have de ikke noget andet Vand til at udøve deres Bedrift i end Limfjorden, hvor man ogsaa laafer saa stærkt for dem. Jeg tror saaledes ikke, at jeg har brugt for stærke Udtryk, naar jeg har sagt, at enten jager man dem bort fra deres fredelige Hjem, eller ogsaa henviser man dem til Fattigvæsenet.